

GONDOL

Nincs olyan hely a világban, ahonnan ne lehetne küldeni legalább egy képeslapot. A képeslap annak a jele, hogy gondolunk a másikra, hogy figyelünk rá. Manapság, amikor látszólag már nem szakít minket szét a távolság, amikor látszólag legyőztük ezeket a távolságokat, amikor látszólag minden-nél könnyebb lenne figyelmesnek lenni, akkor egyre inkább figyelmetlenek vagyunk. Ilia Mihály kivétel. A tanár úr ugyanis úgy tud figyelni, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. Mintha mindenki ilyen lenne (nem ilyen). Mintha odafigyelni a másikra nem végtelen tapintat, elismerés, hanem a dolgok természetes állapota volna (nem az). Képeslapot, levelet, jó szót kapni Ilia Mihálytól olyan kivételes pillanat, amikor az ember azt érzi, ez nem kivételesség, ez csupán a dolgok magától értetődő állása, hogy odafigyelünk a másikra, hogy a nyelvet arra használjuk, amire való: összekötni és nem elválasztani az embereket.

Amikor 2011-ben Izraelben jártunk a férjemmel, megkerestük a már akkor is világsztár Etgar Keretet, az esélytelenek nyugalmával, hogy adjon nekünk interjút. Ez volt a legtávolabbi hely, ahol addig jártam. Etgar Keret olyan természetességgel állt a rendelkezésünkre, mintha a dolgok magától értetődő állása volna, hogy akitől kérdeznek, az válaszol. Mégsem emlékszem, a beszélgetésben hogyan említődött meg Ilia Mihály kiterjedt levelezése, és hogyan alakult úgy, hogy Keret küldjön egy rajzot Ilia tanár úrnak,

és hogy alakult úgy, hogy ez a rajz hosszú évekig nálam ragadt, hogy a fiókok mélyéről épp egy kerek születésnap idején kerüljön elő: most pótolom a postás szerepét. Mert üzenetet nem csak küldeni és kapni, de továbbítani is nagyon jó.